

עדיין לא להחזיר את הפועלים מיו"ש לישראל

02.01.2024 | שבת מאיר בן שבת | written by

הדרג המדיני נידרש להכריע בשאלת החזרתם לעבודה בישראל של הפועלים הפלסטינים מיו"ש, שכניסתם נמנעת מאז ה-7 אוקטובר (מעבר למספר קטן יחסית של בעלי תפקידים שהוגדרו כחיוניים גם לעת הזו).

השיקול העיקרי בעד החזרתם לישראל הוא החשש כי המצוקה הכלכלית, התיסכול והבטלה יובילו את השטח התוסס ממילא להתפרץ נגד ישראל. שיקול נוסף הוא השפעת הסגר על המשק הישראלי ובראשו על ענף הבנייה.

מנגד לשיקולים אלה עומד החשש מפני פיגועים שיבוצעו בישראל, ע"י פועלים או כאלה שיכנסו בחסותם. הלחימה בעזה מספקת לא רק השראה אלא גם דחף לנקום. במיוחד לנוכח התמונות והמסרים המשודרים ללא הרף ב"אלג'זירה".

ולא רק המראות מעזה, גם פעולות הסיכול המוצלחות שבוצעו ביו"ש והתירו אחריהן מספר לא קטן של הרוגים ופצועים ² מוסיפות מניעי נקם.

מערכת הביטחון עסוקה עד צוואר בלחימה בעזה ובמבצעים ביו"ש ויכולתה להתחקות אחר גורמי טרור ולסכלם מבעוד מועד, אינה מובטחת, כפי שנוכחנו לראות גם באחרונה בפיגועים בצומת גוש-עציון ובירושלים.

כיום, הציבור בישראל דרוך ומגלה ערנות גבוהה ביחס לכל פלסטיני מה"שטחים" שנמצא בישראל. יש בכך כדי לתרום למאמצי האיתור והסיכול. לא כך יהיה אם יימצאו בישראל עשרות אלפי פלסטינים.

שיקול נוסף שאמנם לא אמור להנחות בקביעת המדיניות אך כדאי גם אותו להביא בחשבון הוא תודעת המחיר. חמאס ברצועת-עזה זוכה לנקודות זכות בקרב חלק מהציבור ביו"ש על שחרורם של אסירים ביטחוניים ועל עמידתו האיתנה. נקודות אלה מקוזזות, לפחות אצל חלק מהאוכלוסייה, בעקבות הפגיעה שנגרמה להם, בפרנסתם, בגלל חמאס.

במכלול השיקולים דומה כי בשלב הזה הכף נוטה בעד השארת המצב על כנו ואי החזרתם של הפועלים לישראל. נכון להימנע מנטילת סיכונים ביטחוניים מידיים גם במחיר ההסתכנות בהשלכות הביטחוניות לטווח הרחוק יותר.